

Oče naš!

- Oče naš, zašto nisi sugerirao kroz svoje proroke i zastupnike: da se prije osjećamo i Tebi obraćamo kao moćni sinovi moćnog Oca, negoli kao bijedni crvi u prašini, "nedostojni milosti Tvoje"?!

"Oče naš,
koji jesi na nebesima..."

Oče, jesi li na nebesima, ili si jedini Bog ("Nemoj imati drugih bogova uz mene!"), Jedan, Apsolut?

Oče naš, pomozi nam da shvatimo!

Nebesa su sfera oko Zemlje, na kojoj ili kroz koju nam se odslikava vidljivi kozmički svijet. Nebesa nisu cijela galaksija, nisu Beskraj. Ako si na nebesima, onda si Bog Zemlje-Zatvora. Ako si Bog Zemlje-Zatvora - zašto tražiš da te shvaćamo kao Jednog, jedinog Boga, kao Apsoluta? Kao Bog Zemlje-Zatvora Ti možeš biti samo jedan od mnoštva bogova u Sve-Postojanju, na raznim razinama Sve-Postojanja. Zašto onda zahtijevaš da nam budeš Jedan, jedini Bog? Onda nije odraz Istine, da si Jedan-jedini Bog? Oče naš, pomozi nam da shvatimo!

Uostalom, i inače nam je teško da elementarno shvatimo: ako i jesi Jedan-jedini Bog, kako to kao Biće koje ispunjava Beskraj možeš istodobno i da kreiraš, i da budeš Materijal u kojemu se kreira. Kako to Biće koje ispunjava Beskraj može samo sebe da kreira, budući da ono, po toj koncepciji, ispunjava sve što postoji, **odnosno, sve što ono kreira je ono samo, jer gdje može Apsolut da kreira do - u sebi samom, sebe samog?**

Stoga nam je primjereniji, oprosti nam, Oče naš, izraz Izvor, ali njega ne rabe svete knjige, pa nam treba zbog toga biti sumnjiv. Izvor, u analogiji sa drvetom, kao simbolom Kreacije: neispoljeni dio je korijen, u zemlji, iz njega "izviru" van zemlje vidiljivi dijelovi, i upravo se granaju po analogiji po kojoj se, vjerojatno, "granaju" bogovi-Kreatori: iz jednog, višeg, proizilazi više njih nižih, ali koji dalje kreiraju svoje svijetove, svoje makrokozmose.

Dakle, Oče naš, pomozi nam da shvatimo!

Pomišljamo, da si morao tako formulirati svoju "lokaciju" ("na nebesima") davnim ljudima, ljudima nerazvijene svijesti i slabog kozmološkog znanja? Ali, da je na tragu Istine, to isto bi se i te kako dalo formulirati, kodirati tako da upućuje na predodžbu o Beskraju.

"... Sveti se ime Tvoje..."

Oče naš, neka bude sveto i svijetlo Tvoje ime! Neka bude! I treba da bude ime Tvorca! **Ali, gdje smo i što smo mi u odnosu na Tvoje ime? Ništavni i bijedni crvi?!**
Duh unižavanja i samounižavanja ljudi je skoro postao dijelom ljudskog obraćanja Tebi: mi smo nedostojni, uniženi, grešni, itd. Pred Tobom padamo ničice, molimo Ti se, kukamo, vapimo, skoro kao bijedni crvi u prašini. Pomozi nam da shvatimo da je to u redu, Oče?! Za sada ne vidimo, bar mi koji se smatramo budnijima od ostalih. Tvoju kreatorsku moć nitko ne poriče. Ne shvaćamo: a i što bi bilo toliko strašno da ju ljudi, ograničene svijesti, poriču?! (Uostalom, otkuda njima-nama ta ograničena svijest? Jesmo li ju sami sebi nabacili?!) Ne shvaćamo: što Ti gubiš sa ljudskim poricanjem ili sa nedovoljnim priznavanjem Tvoje moći? Ništa! Mogu ljudi poricati moć gromova, moć oluja, ali - gromovi i oluje te moći objektivno imaju te imaju; ako ljudi ne shvaćaju i ne priznaju njihove moći, samo može biti na njihovu štetu, ne na štetu gromova i oluja.
Dakle, ne shvaćamo, Oče naš, zašto nisi sugerirao kroz svoje proroke i zastupnike: da se prije osjećamo i Tebi obraćamo kao moćni sinovi moćnog Oca, negoli kao bijedni crvi u prašini, "nedostojni milosti Tvoje"?!
Nego, umjesto toga, imamo na svakom koraku kršćansko samunižavanje slično ovom: "Ne usuđujem se govoriti: 'Pomiluj me, Gospode!' Jer sam nedostojan milosti Tvoje, kao onaj tko zaslužuje svaku muku!"

"I daj mi, Gospode, da mi san ove noći prođe u miru, da bih, ustavši sa skromne postelje,

ugađao presvetom imenu Tvom, u sve dane života moga...", jedna od molitvi, koja odslikava duh sugeriranog nam obraćanja Tebi i shvaćanja odnosa prema Tebi. Po osjećaju nas koji smo možda probuđeniji od ostalih:
što bi Otac, koji ne brine primarno o sebi, uopće naglašavao da sinovi svoj život treba da posvete Njemu? Zašto im je, onda, Otac i darovao život? Ispada, po tom istom našem osjećaju, što je vrlo logično po ovako definiranom odnosu i obraćanju - zato, da bi služili Njemu, ne zato da bi imali svoju misiju u životu koji im je darovao, u radosti ko-kreatorskog djelovanja. Nigdje ne nalazimo da nam u svetim knjigama kažeš, Oče naš: "Rastite i razvijajte se, da biste se, kroz rast i razvoj, vratili Meni!". Ne naglašavaš primarno naš rast i razvoj, već - služenje Tebi, stavljaš znak jednakosti između ta dva. A mi to ne vidimo kao isto, Oče naš, i zato Te molimo da nam pomogneš da shvatimo! Jer nama, bijednim crvima u prašini, čini se da netko može da nastoji i da uspijeva da bude što bolji čovjek, što bolji prema drugima, i bez formalnog obraćanja Tebi, i bez formalnog obvezivanja na služenje Tebi.
Da takvim može biti i netko tko Te čak uopće formalno i ne priznaje. Ne shvaćamo, Oče naš, jer to je kao kada bi bilo koji zemaljski otac, a takvih uistinu i ima, smatrao da je svoje sinove rodio i odgajio zato da bi oni njemu služili. Otac, koji nije egoist - radovat će se samostalnosti i kreativnosti svoje djece, njihovom rastu i razvoju, radovat će iskreno, neće zahtijevati njihovu stalnu pozornost i energiju. Ako ih i traži - bit će stoga da im pomogne i usmjeri ih, ne da imperativno zahtijeva da oni njemu služe, a tobože njihovog dobra radi.

"...Dođi kraljevstvo Tvoje,
budi volja Tvoja,
kako na nebu, tako i na zemlji."

Oče naš, u redu je, nitko to ne spori, valjda se i podrazumijeva da Tvorac jednog dijela kozmosa ima i Plan, proizašao iz njegove "Volje", kako će on funkcionirati, kamo ići, što s tim dijelom kozmosa dalje. **Međutim, ne shvaćamo, Oče naš, što bi nam se to naglašavalo, tj. što bismo bili navođeni da to naglašavamo u obraćanju Tebi? Tako imperativno, oštro. Čini nam se, bijednim crvima u prašini, da Bog orijentiran prema drugima ne bi to sugerirao, već samo Bog orijentiran prema sebi. Možda je ovo bogohulni osjećaj, Oče naš, ali, pomozi nam da ga shvatimo, ako griješimo! Nama se sa tim osjećajem čini da bi Bog, orijentiran prema drugima, navodio ljudska bića da shvaćaju pojam i djelovanje Višeg Plana ("Božje Volje"), štoviše, da bi on ljudima prenio i naglasio značaj njihove ko-kreativnosti u takvom Planu
. Mi ne znamo za molitve ili zapovijedi u kojima se tako što naglašava i razrađuje: ljudska ko-kreativnost u Božjem Planu?!**
Nema ih! Mi samo vidimo da se traži slijepa poslušnost, naravno, ne baš bukvalno u svakom postupku. Pomozi nam, Oče naš, da se oslobodimo toga što vidimo, ako pogrešno vidimo, i da to nadomjestimo ispravnim viđenjem, koje bi nam preko svojih zvaničnih zemaljskih slugu proslijedio!

Također nam se čini da bi prema drugima orijentiran Bog navodio ljude da shvate djelovanje Božjeg ili Višeg Plana - kao što shvaćaju fizičke zakone. Ne vidimo da se tu ima bilo što osobno naglašavati?! Da tu treba sebe-Boga isticati u prvi plan?! Bar oni među nama, koji nismo orijentirani prema sebi - tako rezonuju. I da ljudi ne vjeruju u djelovanje Zemljine teže - ona će svejedno djelovati. Zar ne bi bilo besmisleno da netko traži od ljudi da se pokoravaju djelovanju Zemljine teže, i da to formuliraju kao dio molitve: "Djeluj, Zemljina težo"?! Zemlja djeluje na ljude i bez njihove svjesne odluke da joj se pristaju pokoravati. Stoga se pitamo: zar Božji ili Viši Plan nije sa istim ili sličnim statusom? Valjda su baš i fizički zakoni - DIO BOŽJE VOLJE, PLANA?! Oprosti nam, Oče, ako griješimo, sve nam se čini, kao i na toliko drugih mjesta u tzv. svetim spisima: da i povodom Višeg Plana Ti nama-svojoj djeci sebe ističeš, na sebe upućuješ, sebe kao Glavnog nam utuvljuješ.

"Kruh naš svagdanji daj nam danas..."

Daj nam kruha, da nismo gladni! Nesvjesnome, onome kome je svijest zamračena, kojim se manipulira - to je najbitnije. Ne svijest, ne rast svijesti, ne buđenje za Iluziju, ne moć svijesti, ne osobna moć za zemaljske relacije, već - samo kruha, strah nas je ako nemamo kruha! Neka ne toliko unižena i moćnija ljudska bića bi primarno molila za usmjerenje u djelima duhovnog buđenja i rasta, ne za kruh. I daj nam danas, strah nas je da ga nemamo danas, a sutra ćemo iznova moliti. I tako ponovo i ponovo, dok se ne okonča ovaj naš zemaljski život. Da smo kadri osvrnuti se unazad, pitali bismo se: "A u što nam to prođe ovaj život?!"

Oče naš! (2)

Oče naš, pomozi nam da se snađemo! Jedino što nam je jasno je da živimo u zoni konfuzije, u kojoj nikako ne možemo, ma koliko se trudili i umom upinjali, naći pouzdano uporište Istine, zemaljski dio Istine, kao nedvojbeni oslonac u našoj vjeri i kozmologiji. Ako pažljivo promotrimo sav repertoar duhovnih ideja koje imamo na Zemlji, dolazimo do toga da nam se dojam konfuzije odnosi na sve što imamo na Zemlji, pa i na predodžbe o Tebi, Oče naš. Zar mi ne bismo voljeli da imamo nedvojbeno uporište, bar kada si Ti u pitanju, Oče naš?! Nemamo takvo uporište! Oni od nas koji misle da ga imaju - tek ne vide da ga imaju zahvaljujući tome što ne

žele uzeti u obzir sve činjenice. Kad bi ih uzeli u obzir, relativizirala bi im se predodžba o Tebi, Oče naš. Te oni u ime stabilne predodžbe o Tebi - pristaju na (auto)cenzuriranje svake činjenice ili ideje koja bi je poljuljala. Čime se tek prepuštaju manipuliranjima, ko zna kakvim, sa ko zna čijih strana. Ako ne isključimo budnu kritičku svijest - vidimo jasnije, ali, gle paradoksa (a u paradoksu je istina, kao što bi davno rečeno), baš tada nam se otkriva konfuzija. Tamo gdje cenzuriramo sebe same, u ime jasne predodžbe koju želimo imati o Tebi, Oče naš, mi dobivamo tu jasnu predodžbu, ali ona ne može izdržati ni mali test zdravog kritičkog mišljenja i dubljeg oslanjanja na intuiciju. Tamo gdje se oslanjamo na zdravo kritičko mišljenje i na dublju intuciju - vidimo jasnije, ali nam se pri tom rasplinjava i jasna predodžba o Tebi, Oče naš. Stoga Te i molimo, bar mi koji jasnije vidimo, jasnije videći vidimo konfuziju, da nam Ti, koji si s onu stranu svih ovih koncepata koje imamo, pomogneš da dođemo do prave slike i do pravog zemaljskog dijela Istine. **Jesi li Ti onaj tko nam se kroz postojeće zemaljske koncepte i ideje, te mnoštva tzv. svetih knjiga otkriva kao "Gospod Bog" naš, ili nam sve to podmeće netko drugi, krivotvoreći Tvoj status, a u ime osobih interesa? A gdje si onda Ti, što si onda Ti dozvolio takvu nimalo prijatnu, bar nama ovdje na Zemlji, Igru? Pomozi nam, Oče naš, da shvatimo i da se orijentiramo u svemu ovome!**

"Ja sam Gospod, Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje egipatske, iz kuće ropstva. Nemoj imati drugih bogova uz mene."

Da uzmemo, jer ne znamo očemu se radi, o kome se radi, Oče naš, da si ti Bog koji nam kroz Mojsija govori. Jer nam i ne ostaje drugo, do da mislimo tako, dok nam se ne otkrije neka druga slika i neka druga istina ili Istina. Zašto uopće spominješ, naglašavaš da si nas, ili ljude kojima si se kroz Mojsija obraćao, izveo iz "kuće ropstva"? Da bismo Ti bili zahvalni zbog toga? **Jesu li to bezuvjetna pomoć i bezuvjetna ljubav, Oče naš? Nama ne liči na njih, ni najmanje.**

"Nemoj imati drugih bogova uz mene!" Usluga za uslugu? Izveo sam te iz kuće ropstva, a ti zauzvrat nemoj imati drugih bogova uz mene? Ili, neovisno od promatranja "usluga za uslugu", želiš nam biti jedini bog, Oče naš. Ako već jesi jedini u Sve-Postojanju, što bi nam to naglašavao, Oče naš?! Što bi i spominjao druge bogove? Je li oni to postoje samo u pogrešnim predodžbama (nekih) ljudi, ili postoje uistinu, ali Ti ne želiš da mi vjerujemo u bilo koga od njih, već samo u Tebe? Pomozi nam da shvatimo, Oče naš! **Ne vidimo da bi Bog, koji je uistinu isto što i Sve-Postojanje, uopće naglašavao, uopće imao potrebu da naglašava kako je jedini. Ako ljudi i griješe, pa vide i druge bogove, onda je očekivanije da nam poručiš: rastite i razvijajte se, pa ćete kroz rast i razvoj vidjeti da pogrešno vidite, vidjet ćete, tada, kada sazrite za to, da sam ja - Jedan, jedini.**
Ovako, kao da od nas tražiš da vjerujemo u to, prije nego što nam svijest elementarno dozvoljava da to kao elementarno vidimo kao istinito. A tamo, gdje se od nas traži, naučili smo tu lekciju odavno, Oče naš, da vjerujemo u bilo što "na blanko", a da nam svijest nije dorasla makar kakvom izravnijem osvjedočavanju u to što se od nas traži - tek ima zamki i zamki manipulacija preko kojih nam se nastoji svijest uvući u neke opasne duhovne stranputice.

"Ne pravi sebi lika ni obličja bilo čega što je gore na nebu ili dolje na zemlji, ili u vodama po dzemljom. Ne klanjaj im se niti im služi. Jer ja, Gospod, Bog tvoj, Bog sam ljubomoran. Kažnjavam grijeh otaca - onih koji me mrze - na djeci do trećeg i četvrtog koljena, a iskazujem milosrđe tisućama koji me ljube i vrše moje zapovijedi."

Ima li izravnijeg priznanja, Oče naš, o tome da si Bog orijentiran prema sebi?! O tome, da si Bog koji ne pokušava razumjeti i praštati greške djece svoje. Već koji, umjesto toga, poseže za kaznama. Prijeti kaznama. Vaspitava pomoću kazni. A koja je krajnja svrha tih prijetnji i tih predočenih kažnjavanja? Da budemo bolji? Da nam se svijest razvija? Ne vidimo to tako, Oče naš. Ti nam ovdje obećevaš kažnjavati nas zato što ne poklanjamo svu pozornost samo Tebi, i samo Tebi. **Ovdje ne vidimo kažnjavanje kao korektiv za nas, u našem interesu, već za Tebe, za služenje Tebi, za pozornost i za energiju posvjećenu Tebi.**

I dođe nam to dodatno nepravedno jer to upućuješ svojoj djeci, Oče naš! Djeci koju si Ti kreirao, i koja, ako i imaju greške - imaju greške po Tvojm propustima u kreiranju, ne po osobnoj volji i namjeri, jer Ti si im-nam udahnuo volju i želje. Mi nismo samostvorena bića, koja si Ti posvojio, pa da se opravdano ljutiš i prijetiš nam. Ovdje kao da si bijesan na sebe samog zbog sopstvenih grešaka u kreiranju nas kao zemaljskih bića.

A i ako izravno iskazuješ svoju ljubomoru, i legitimno pravo da se samo Tebi služi, i prijetnje kaznama za nepoštivanje onoga što nam propisuješ - onda nam time Ti, Oče naš, prosljeđuješ i obrazac, uzorni obrazac po kojem kao da nam indirektno sugeriraš kako i da se mi jedni prema drugima odnosimo. Jer, ako si nam Ti uzor, a Ti se prema nama postavljaš ovako kako se postavljaš, onda makar i nesvjesno mi oponašanjem tog obrasca počinjemo na isti način da se prema drugima ponašamo, možda ponajprije - prema sopstvenoj djeci. A po mjerilima koja bar mnogi među nama kao pravedna imaju izgrađena - takvo ponašanje je sve drugo, samo ne uzorno, i tek takvim ponašanjem, i prema Tebi, i nas međusobno jednih prema drugima, dobivamo pravi, potpuni zemaljski pakao.

"Kažnjavam grijeh otaca - onih koji me mrze - na djeci do trećeg i četvrtog koljena, a iskazujem milosrđe tisućama koji me ljube i vrše moje zapovijedi."

Kažnjavaš one koji Te mrze, Oče naš?! A nagrađuješ one koji Te vole i koji su Ti poslušni?! Dakle, naređuješ nam da Te volimo, Oče naš? Da li se ljubav može narediti, kaznenim regulativama iznuditi? Ili se ona zasluži, samim odnosom, unutarnjom povezanošću i bliskošću? **Kako da tu ljubav zasluži Onaj - tko prijeti i ljubav zahtijeva? Tko nagrađuje poslušnost, a ne rast? Kod nas, na Zemlji, dobar otac savjetuje djecu, te dopušta da uče na greškama, dopušta da sami dođu do njegovih mudrosti kao do osobnih saznanja, na koja će ih greške upućivati.**

Možda to nisi Ti govorio, Oče naš, možda je netko Tvoje riječi iskrivio? Možda je u poznatom nam zapisu iskrivio i ono što nam Mojsije poručuje? Ali, ako si dopustio da se tako što desi sa svetom knjigom, Oče naš, kako da se duhovno orijentiramo? Zbog stavova koji su i sa običnog moralnog zemaljskog stajališta loši - mi si dozvoljavamo da sumnjamo da su oni odraz uistinu Tvojih riječi. A onda se pitamo: zašto bi tako što dopustio, omogućavajući pravu konfuziju u našem vjerovanju. I kako nam se može bilo što predbacivati u vezi sa nedostatkom vjere ili sa lošim vjerskim usmjerenjem, ako se u njima trebamo oslanjati na riječi koje nam ne djeluju kao ubjedljivo Tvoje, Oče naš?!

Znamo, u "Novom zavjetu" si blaži, nisi više Bog koji se sveti, već Bog koji propovjeda ljubav. Bar po riječima "sina tvoga", Isusa Krista. Ako si Ti, Oče naš, novozavjetni Bog, tko je onda

starozavjetni Bog? Ako je netko mogao krivotvoriti Tvoje riječi u jednom starom svetom djelu, kako da znamo da do toga nije došlo, nije moglo dolaziti i u ovom novijem svetom djelu? A oba su paralelno neprihvatljiva, jer se međusobno isključuju. Ne može Bog koji se sveti imati kontinuitet u Bogu koji propovjeda ljubav. Napisao:

Miroslav Prvulović